

f. Ex. at bestemme, at der blev tre Kamre for kriminelle Sager og tre for offentlige Politifager, men da den høitagtede Justitsminister udtalte med saa stor Bestemthed, at det var umuligt, at disse to Kamre kunde overkomme at behandle disse Sager, tillod jeg mig at give Anviisning paa denne Udvei, og forsaavidt der altsaa skulde være skeet nogen Forandring i saa Henseende, troer jeg rigtignok, det vil findes rimeligt, at Udvalget antog, at Initiativet der-til maatte udgaae fra Justitsministeren ved Endringsforslag til Sagens tredie Behandling. Derimod har jeg ikke før iasten haft nogen Anelse om, at den høitagtede Justitsminister betragtede Sagen fra en ganske anden Side. Jeg kan, som jeg tidligere har ytret, meget godt forstaae, at man kan have Betænkelighed ved at lægge en saadan Venaadningsmyndighed i en enkelt Mands Haand, og naar dette forrige Gang var blevet fremhævet af den høitagtede Justitsminister, maa jeg tilstaae, at jeg for mit Vedkommende meget let kunde have været bragt til at vikle i denne Retning; men da det var en anden Side af Sagen, der dengang blev saa stærkt fremhævet, og da den forekom mig at ligge Ministeren nærmere end Udvalget, kunde det ikke noget Dieblif falde mig ind, at der var Anledning for Udvalget til at tage under Overveielse, hvorvidt man skulde stille et saadant Endringsforslag som det, jeg dengang tillod mig at antyde.

Madvig: Det forekommer mig, at der ligger en vis Misforstaaelse til Grund for den store Vægt, der i dette Dieblif lægges paa denne Bestemmelse, saa at den ærede Justitsminister endog saa derved lod sig aldeles afholde fra at gaae ind paa at yttre sig over et Endringsforslag til § 14. Det er jo muligt, at der i § 17 er Noget, som den ærede Minister ikke kan gaae ind paa, og Noget, paa hvis Endring dette Thing vilde være gaaet ind, naar man var bleven opmærksom derpaa; men Behandlingen af dette Lovudkast er jo ikke sluttet endnu, den skal jo forfættes paa et andet Sted, og der vil altsaa der for Justitsministeren blive Leilighed til at søge ændret, hvad han maatte ønske ændret i § 17. Naar man fastholder dette, at, skjøndt Sagen ikke er

kommen til Her at staae saaledes, at vi kunne ændre den, kan Saadant dog maastee endnu skee, seer jeg ingen Grund til, at den ærede Minister afholdt sig fra ved § 14 at gaae ind paa det Spørgsmaal, som der forelaa. En saadan kunde alene være tilstede, hvis, uanset Konnexiteten imellem § 14 og § 17, den i § 14 foretagne Forandring og den i en tidligere Paragraf skeete Endring, hvorved Tyveri-, Vedrageri- og Hælerisager ere indbragne under Enkeltdommeren som offentlige Politifager, havde den Vigtighed for den ærede Justitsminister, at han slet ikke kunde gaae ind paa Loven, hvis denne Forandring blev staaende; men saa vil jo Kampen derom være at føre paa et andet Sted, hvor Loven nu skal behandles. Det af to: Enten kan Justitsministeren aldeles ikke gaae ind paa den Udvidelse af Omraadet for de offentlige Politifager, hvorved visse andre Sager ere blevne dragne med ind derunder; kan han ikke det, er det jo ligegyldigt, hvad der bliver staaende i § 17, thi den vil da ikke faae nogen Betydning, undtagen der skeer Forandring i en foregaaende Paragraf; forsaavidt den ærede Justitsminister derimod under visse Betingelser kunde gaae ind paa, hvad der i denne er vedtaget, havde det jo dog været at vente, at han vilde have gjort opmærksom paa, at, for at han paa nogen Maade skulde kunne gaae ind paa de tidligere Endringer, maatte der foregaae en Endring i § 17, hvorved Bestemmelsen i denne Paragraf, sammenholdt med den tidligere Udvidelse, der var skeet, ikke kom til at afficere, hvad der hidtil havde været forbeholdt deels Justitsministeriet og deels Hans Majestæt Kongen. Jeg troer altsaa, at der kunde have været Grund til at vente, at dette var blevet fremhævet; men nu er dette ikke skeet, og man er derfor ikke kommen ind derpaa. Spørgsmaalet om § 17 synes mig i dette Dieblif at have tabt sin Betydning derved, at den ærede Justitsminister lægger hele Vægten paa den tidligere foregaaende Udvidelse; thi hvis den bliver staaende, og Justitsministeren paa nogen Maade troer at kunne gaae ind paa den, vil der endnu være Leilighed til at faae § 17 forandret. Kan Justitsministeren slet ikke gaae ind paa, hvad der er vedtaget i den foregaaende Paragraf,